U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) K. H.**, **b)** nezl. **M. H.** a **c) R. G.**, zastoupených Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, 170 00 Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 11. 2015, č. j. OAM-506/ZA-ZA05-P16-2015 a č. j. OAM-508/ZA-ZA05-P16-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 Az 56/2015 – 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL. M., **se určuje** částkou 7.740 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutími ze dne 25. 11. 2015, č. j. OAM-506/ZA-ZA05-P16-2015 a č. j. OAM-508/ZA-ZA05-P16-2015, neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobci napadli v záhlaví specifikovaná rozhodnutí dvěma samostatnými žalobami, které Městský soud v Praze podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), spojil ke společnému projednání a následně zamítl.

[3] Proti rozsudku podali žalobci (stěžovatelé) kasační stížnost.

[4] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[5] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*". O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[6] Stěžovatelé k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti uvedli, že krajský soud při hodnocení žaloby pochybil způsobem, který mohl mít dopad do jejich hmotněprávního postavení, a to v otázce hodnocení výhrady svědomí a absencí úvah stran nezletilého stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud se zabýval důvody přijatelnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Stěžovatelé napadli rozsudek krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť dle jejich názoru zcela absentuje zhodnocení žalobních námitek ve vztahu k nezletilému stěžovateli b) a stěžovatelce a).

[9] K této námitce Nejvyšší správní soud ověřil, že městský soud provedl přezkum napadeného rozhodnutí tak, jak mu ukládá zákon a odůvodnil jej v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 či rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91). Namítají-li stěžovatelé, že městský soud se nezabýval zhodnocením situace ve vztahu k nezletilému stěžovateli b) a stěžovatelce a), je třeba uvést, že tito v žalobě žádné konkrétní žalobní námitky týkající se přímo jejich osob netvrdili. Městský soud provádí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkum v mezích vymezených žalobních bodů. Na námitky týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině, která se vztahuje ke všem třem stěžovatelům, městský soud dostatečně reagoval. Jeho rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné.

[10] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali nesprávné právní posouzení věci jak žalovaným, tak městským soudem, neboť stěžovatel c) splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu odmítání nástupu do armády pro výhradu svědomí. Stěžovatel v azylovém řízení tvrdil, že se nechce účastnit války, která je nezákonná a které nerozumí.

[11] Touto otázkou se Nejvyšší správní soud při své rozhodovací činnosti také již dříve zabýval. Výhrada svědomí není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť by jím mohla být až za situace, pokud by její uplatnění představovalo pro stěžovatele nebezpečí pronásledování či vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 6.

2016, č. j. 4 Azs 72/2016 - 29, či rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49). Městský soud také správně odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 235/2016 - 36, jehož závěry přímo dopadají na nyní posuzovaný případ: „[v] *pohovoru o žádosti* (stěžovatel) *pouze uvedl, že má strach z bojů a nechce zabíjet lidi. Přirozeně se pak žalovaný nezabýval otázkou výhrady svědomí a nebylo ani jeho povinností zjišťovat, zda stěžovatel náhodou takovou výhradu nemá. Pouhá averze k vojenské službě nebo strach o život samy o sobě nemůžou zakládat azylově relevantní důvod (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, č. j. 6 A 509/94 - 27). Ostatně stěžovatel ve svém tvrzení o nevoli zabíjet lidi v rozporu se svým svědomím zůstává po celou dobu, a to i v řízení před NSS, velice obecný; neuvedl blíže, jaké konkrétní myšlenky zastává, jaké má jeho přesvědčení povahu a zejména zda jej aktivně projevil.*“

[12] Ve vztahu ke stěžovateli c) poukazují stěžovatelé též na nesprávné vyhodnocení důvodů pro neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

[13] Doplňkovou ochranu je možné udělit dle § 14a odst. 1 zákona o azylu v případě, že cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, by při vrácení do země, jejímž je státním občanem, hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel c) jak v žalobě, tak v kasační stížnosti napadá nesprávné posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany jen velmi obecně. Je pravdou, že není povinností stěžovatele podřadit svoje obavy pod jednotlivá zákonná ustanovení, je však třeba, aby uvedl relevantní skutková tvrzení, na jejichž základě se domnívá, že mu má být udělen azyl, respektive doplňková ochrana. Jen tato tvrzení pak správní orgán posuzuje, není totiž jeho povinností za stěžovatele „domýšlet“ další důvody pro udělení azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, či usnesení ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107).

[14] Jakým způsobem je třeba interpretovat podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 odst. 2, bylo Nejvyšším správním soudem již mnohokrát judikováno (srov. např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68 či rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 – 24). S tvrzeními stěžovatelů ohledně obav z možnosti povolání stěžovatele c) do armády i ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině, se jak žalovaný, tak městský soud dostatečně vypořádali i ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany. Situace stěžovatelů zároveň nepřináší žádnou novou otázku, která by výše nastíněnou judikaturou nebyla již řešena.

[15] Nejvyšší správní soud tak v dané věci uzavírá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, od níž nebylo jakéhokoliv důvodu se odchylovat, poskytuje dostatečnou odpověď na tvrzení stěžovatelů uvedená v kasační stížnosti. Žalovaný i městský soud při hodnocení azylového příběhu stěžovatelů postupovali v souladu s touto judikaturou. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[16] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatelů odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[18] V řízení před krajským soudem byl stěžovatelům usneseními ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 Az 57/2015 - 18, a 4. 3. 2016, č. j. 4 Az 56/2015 - 18 ustanoven zástupcem Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát. Dle § 35 odst. 9 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti včetně jejího doplnění) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí běžně odměna za každý z těchto úkonů 3.100 Kč. Protože se však jednalo o společné úkony při zastupování tří osob, náleží advokátovi ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (tedy odměna ve výši 2.480 Kč za jeden úkon a jednu zastupovanou osobu), a náhrada hotových výdajů zástupce ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 7.740 Kč, jež mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu